

“Zijt Gij de Komende, of hebben wij een ander te verwachten?”

Dierbare Broeders en Zusters,

Ooit was er een man, wiens grootste droom het was om missionaris te worden in Rusland en daar het volk voor Christus en Zijn Kerk te winnen. Het was een man vol vurige ijver voor de Heer, met een diep verlangen om alle mensen tot God te brengen. Hij werd Jezuïet en kreeg uiteindelijk van zijn oversten de toestemming om naar Rusland te trekken en daar de Blijde Boodschap te verkondigen. *“Er kwam een man, van God gezonden... Hij kwam om van het Licht te getuigen, opdat allen door hem zouden geloven.” (Joh. 1, 6-8)* De Jezuïet volgde vol overgave zijn roeping en vertrok naar Rusland. Hij predikte er met al zijn krachten het evangelie van bekering en geloof.

Maar in tegenstelling tot wat hij had gedacht, bleek niemand zich te interesseren voor deze boodschap (cf Joh 1,10). Hoe groot zijn inspanningen ook waren, hoe onbaatzuchtig zijn zelfgave en hoe vurig zijn woorden, niemand bekeerde zich. Meer nog, zijn bekeringswerk botste op een ongelooflijke tegenstand. Hij werd vervolgd, verloor al zijn bezittingen en belandde uiteindelijk in gevangenis.

Daar zat hij dan, in erbarmelijke omstandigheden opgesloten, vergeten door alles en iedereen. Zijn levenswerk volledig mislukt, ontgoocheld in zijn diepste verlangens en verwachtingen. Misschien heeft die Jezuïet op dat moment aan Christus dezelfde vraag gesteld als Johannes de Doper, toen ook deze zijn leven en missiewerk moest eindigen in de gevangenis: “Zijt Gij de Komende, of hebben wij een ander te verwachten?”

Op het eerste zicht een vreemde vraag eigenlijk. Hoe kan Johannes de Doper nu twijfelen aan het feit dat Jezus degene is die komt, de Messias. Was het niet Johannes zélf die de komst van de Messias aan de menigten predikte, was het niet Johannes zélf die Jezus aanwees als de Komende, de Messias, het Lam Gods, van God gezonden (Joh 1, 19 ev.; 3,34)? Waarom dan deze vraag: “Zijt Gij degene die komt, of hebben wij een ander te verwachten?” Twijfelt Johannes aan zijn eigen verkondiging, aan zijn eigen geloof?

Zonder door te dringen tot het intieme geestelijke leven van de Doper, kunnen we toch zeggen dat de vraag van Johannes minder vreemd is dan men op het eerste zicht zou denken.

Het is een vraag die bij iedereen, die oprecht God zoekt, ooit wel eens zal opkomen. Een vraag waardoor God ons dieper wil doen doordringen in het mysterie van Zijn heilsplan.

Want, indien wijzelf het scenario hadden kunnen schrijven van Gods verlossingsplan, voor de wereld of voor ons eigen leven, dan zou het er allemaal heel anders hebben uitgezien. Maar Gods Wijsheid overstijgt onze beperkte blik. Hij leeft in het perspectief van de Eeuwigheid, wijzelf in het perspectief van enkele dagen of enkele jaren, of van ons eigen beperkte leven.

God is een fantastisch pedagoog. Doorheen de gebeurtenissen in ons leven die niet gebeuren zoals wij ze zelf hadden gewild of gepland, doorheen onze beproevingen, laat Hij ons dieper doordringen in de geheimen van Zijn Liefde, van Zijn Waarheid.

Vroeg of laat zullen wij allen wel eens geconfronteerd worden met existentiële vragen of gebeurtenissen waar we plots geen antwoord meer op weten, of met fysiek of geestelijk lijden, of andere beproevingen. Soms doet men dan de ervaring op van Gods afwezigheid. Men voelt zich door God aan de kant geschoven voelen, als een bezem die men na gebruik terug opbergt in de kast.

Wanneer men werkelijk God toebehoort dan is men zoals het balletje in de handen van het Kind Jezus, waarover kleine Theresia spreekt. Nu eens neemt Hij het balletje in Zijn handen en speelt ermee, dan weer gooit Hij het ongeïnteresseerd in een hoek, ofwel begint Hij het balletje in stukken te scheuren.

Of Johannes de Doper deze donkere nacht van de ziel heeft meegemaakt, zoals sommigen beweren, is moeilijk te achterhalen. Wat we wel kunnen zeggen is dat het messiaanse tijdperk, zoals hij dat zelf altijd had opgevat, en waar hij zelf het instrument van is geweest, niet volledig overeenkwam met zijn eigen opvattingen hierover. Johannes had zichzelf steeds als de dienaar van Christus beschouwd, de vriend van de Bruidegom, die niet waardig was de riem van Zijn sandalen los te maken. Wellicht heeft hij, opgesloten in zijn gevangenis, moeten ervaren welke implicaties deze nederigheid inhield. Hij moest namelijk ook volledig afstand nemen van zijn eigen visie op het heilsplan van God, zelfs volledig afstand doen van zijn eigen leven in het martelaarschap.

Doorheen deze beproevingen wil God er ons echter toe aanzetten te leven op een dieper niveau, op het niveau van het geloof, de hoop en de liefde. En dus van het vertrouwen op God. Hij weet wat goed is voor ons, Hij wil alleen maar het beste. Wanneer al onze dromen, al onze verlangens, al onze zekerheden in het niets verdwijnen en we onszelf volledig nutteloos voelen, dan mogen we nooit wanhopen. Maar moeten we ons in tegendeel verheugen in zo'n nul-moment. Want, hoe zwakker wij zelf zijn, hoe sterker Gods kracht in ons kan worden. De nul heeft op zich geen enkele waarde, maar wanneer men er de eenheid bijzet, dan wordt de nul plots belangrijk, op voorwaarde natuurlijk dat men de nul niet voor, maar achter de eenheid van God zet. Zo'n nul-momenten, zo'n trechter-momenten mag men niet aan zich laten voorbijgaan. Het is precies in dat soort momenten dat God op ons wacht. Indien wij op Zijn stem ingaan, indien wij ons in onze zwakheid verheugen en ons volledig overgeven in Gods handen, dan opent Hij voor ons ongekende wegen van liefde en geluk.

En dit natuurlijk naar het voorbeeld van O-L-Vrouw, die ons leert op deze Zondag Gaudete, hoe wij vreugde kunnen vinden in onze geringheid: "Mijn ziel prijst groot de Heer, mijn geest jubelt van vreugde in God, mijn Redder, want Hij ziet neer op de geringheid van Zijn dienstmaagd. Van nu af prijzen mij zalig alle geslachten; want de Machtige heeft aan mij grote dingen gedaan!" Amen.